

РЕШЕНИЕ

№ 7628

гр. София, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8576** по описа за **2022** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на „Мувистар“ ЕООД против Решение от 01. 05. 2022 г., постановено по НАХД № 2165/ 2021 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение 9-ти състав. С посочения съдебен акт е потвърдено Наказателно постановление № РД-10-2/ 13. 01. 2021 г., издадено от председателя на Съвета за електронни медии, с което на основание чл. 126, ал. 4 във вр. с чл. 127, ал. 2 от Закона за радиото и телевизията на „Мувистар“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 15 000 лева за нарушение на чл. 17, ал. 2 от ЗРТ /изм. с ДВ, бр. 109/ 2020 г./ във вр. с т. 26.4 от Критериите за оценка на съдържание по чл. 32, ал. 5 от ЗРТ /отм. с ДВ, бр. 109/ 2020 г./ Съдът е осъдил „Мувистар“ ЕООД да заплати на Съвета за електронни медии направените по делото разноски за юрисконсулт в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, както и да заплати на Софийския районен съд на основание чл. 77 от ГПК сумата от 5 850 лева, представляваща общата сума за възнаграждения на вещите лица по приетата експертиза.

С частна жалба, приложена по делото, „Мувистар“ ЕООД оспорва и Определение от

25. 06. 2022 г., постановено по НАХД № 2165/ 2021 г. по описа на Софийския районен съд, с което в производство по чл. 248 от ГПК съдът е оставил без уважение искането за изменение на присъдените по делото разноски в размер на 5850 лева за вещите лица.

В касационната жалба са изложени твърдения, че решението на СРС е неправилно поради нарушение на материалния закон и съществени нарушение на процесуалните правила, поради което се иска неговата отмяна, както и отмяна на наказателното постановление, а алтернативно – връщане на делото за разглеждане от друг състав на районния съд.

В съдебното заседание касаторът се представлява от адв. К., който поддържа жалбата и моли за отмяна на съдебния акт.

Ответникът – Съвет за електронни медии чрез своя процесуален представител оспорва основателността на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София град, III-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и изложените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Софийският районен съд е установил следната фактическа обстановка:

Дружеството е безсрочно лицензиран доставчик на медийно съдържание от 10. 08. 2013 г. чрез телевизионна програма M. Star HD, като притежава виза № [ЕГН] за излъчване на филма „Б.“ с валидност от 21. 06. 2014 г., като филмът е с категория D. Филмът е излъчен на 29. 09. 2020 г. в часовия пояс от 15.00 часа до 16.15 часа следобед, без кодиране или ограничен достъп с парола или чрез родителски контрол в телевизионната програма на „Мувистар“ ЕООД. Служителите на С. С. Б., К. Л. и Б. Б. изискали и от дружеството записите от файловете, свързани с излъчването на посочения филм, след постъпването на които го изгледали. Било установено, че филмът съдържа сексуални сцени и е с неподходящо съдържание за деца.

По случая бил съставен АУАН № НД-01-21/29. 12. 2020 г. от С. Б. на „Мувистар“ ЕООД за това че като доставчик на медийни услуги на Закона за радиото и телевизията във вр. с чл. 17, ал. 2 ЗРТ е допуснал разпространение на предаване, което е неблагоприятно или създава опасност от увреждане на физическото, психическото, нравственото и/или социалното развитие на децата, съгласно т. 26. 4 от Критериите по чл. 32, ал. 5 от ЗРТ.

Въз основа на АУАН било издадено и Наказателно постановление № РД-10-2/ 13. 01. 2021 г. от председателя на Съвета за електронни медии, с което на основание чл. 126, ал. 4 във вр. с чл. 127, ал. 2 от Закона за радиото и телевизията на „Мувистар“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 15 000 лева за нарушение на чл. 17, ал. 2 от ЗРТ /изм. с ДВ, бр. 109/ 2020 г./ във вр. с т. 26.4 от Критериите за оценка на съдържание по чл. 32, ал. 5 от ЗРТ /отм. с ДВ, бр. 109/ 2020 г./.

Софийският районен съд е приел от правна страна, че при съставянето на АУАН и

издаване на НП не са били допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на „Мувистар“ ЕООД. По съществуто на спора е направил извод, че с наказателното постановление дружеството било законосъобразно санкционирано за нарушението, предмет на наказателното постановление, като е направил извод, че същото не е маловажно. С тези мотиви е потвърдил НП изцяло.

Обжалваното решение е правилно.

Съгласно чл. 17, ал. 2 ЗРТ в редакцията ѝ към извършване на вмененото нарушение и издаване на НП, доставчиците на медийни услуги са длъжни да не допускат създаване или представяне за разпространение на предавания, които са неблагоприятни или създават опасност от увреждане на физическото, психическото, нравственото и/или социалното развитие на децата, съгласно критериите по чл. 32, ал. 5 от ЗРТ. Съгласно тези Критерии за оценка на съдържание, което е неблагоприятно или създава опасност от увреждане на физическото, психическото, нравственото и/или социалното развитие на децата, и в частност т. 26.4 от тях, кинематографични произведения, филми и сериали, и други аудиовизуални произведения, които не се препоръчват за лица под 18-годишна възраст, се разпространяват в програмите на доставчиците на медийни услуги между 23.00 и 6.00 часа и са ясно обозначени чрез предхождащ ги аудио- и/или аудио-визуален знак или се идентифицират с визуален предупредителен знак /пиктограма/, който се появява след началото на предаването, както и след всяко прекъсване и престоива на екран не по-малко от 60 секунди. За нарушение на приложимата към датата на извършеното нарушение разпоредба на чл. 17, ал. 2 от ЗРТ, на доставчиците на медийни услуги се налага имуществена санкция от 15 000 лв. до 30 000 лв. на основание чл. 126, ал. 4 от ЗРТ, в редакцията му към момента на издаване на НП.

Към настоящия момент аналогично на горното задължение е въведено с новата разпоредба на чл.17а, ал.1 ЗРТ, в сила от 22. 12. 2020 г., съгласно която доставчиците на медийни услуги са длъжни да не създават и предоставят за разпространение предавания, които могат да увредят физическото, психическото, нравственото и/или социалното развитие на децата. Съгласно ал. 3 на чл. 17а от ЗРТ, във връзка с прилагането на ал. 1 Съветът за електронни медии съвместно с доставчиците на медийни услуги, включително Б. и БНР, изработват Кодекс за поведение, съдържащ мерки за оценка, означаване и ограничаване на достъпа до предавания, които са неблагоприятни или създават опасност от увреждане на физическото, психическото, нравственото и/или социалното развитие на децата. Съгласно § 57, ал. 2 от ПЗР на ЗРТ, до влизането в сила на Кодекса за поведение се прилагат Критериите за оценка на съдържание, което е неблагоприятно или създава опасност от увреждане на физическото, психическото, нравственото и/или социалното развитие на децата по отменената ал. 5 на чл. 32 на ЗРТ. Към настоящия момент за нарушение на чл. 17а, ал. 1 от ЗРТ съгласно чл. 126, ал. 4 от ЗРТ на доставчиците на медийни услуги се налага имуществена санкция от 15 000 до 30 000 лева.

Относно Критериите по чл. 32, ал. 5 от ЗРТ за оценка на съдържание, което е неблагоприятно или създава опасност от увреждане на физическото, психическото, нравственото и/или социалното развитие на децата, които се приемат, изменят и допълват от Съветът за електронни медии, съгласувано с Държавната агенция за закрила на детето, съдът намира, че те са показателите, по които се оценява съответствието на програмите и техните елементи /аудио-визуални предавания, радиопредавания, различни форми на търговски съобщения и други елементи от

програмното съдържание/ с изискването на разпоредбата на чл.17а ЗРТ с цел защита на правата и интересите на децата през цялото времетраене и съдържание на програмите. Решението на С., с което се приемат тези критерии, представлява акт с превантивен ефект, засягащ интересите на доставчиците на медийни услуги, които следва при осъществяване на дейността си да съобразяват приетите от регулатора Критерии. Чрез тях се осигурява от една страна предварителна самооценка от страна на субектите по чл. 17, ал. 2 и чл. 17а от ЗРТ, а от друга – текуща и последваща оценка от страна на медийния регулатор във връзка с осъществявания от него контрол. Критериите конкретизират и поясняват съдържанието на чл. 17, ал. 2 от ЗРТ, като представляват показателите, по които ще се оценява съответствието на програмата или нейните елементи с посочената норма. Същите улесняват и подпомагат регулаторния орган и медийните доставчици при изпълнение на задълженията им, произтичащи от тези законови разпоредби, като осигуряват постигане на заложените в закона цели.

Във връзка с горното, доколкото съгласно т. 28 от Критериите за оценка, с оглед на защитата на децата от съдържание, което създава опасност от увреждане на физическото, психическото, нравствено и/или социално развитие на децата, при предоставянето за разпространение на аудиовизуални произведения/филми, доставчиците на медийни услуги имат предвид категоризацията на филма съгласно чл. 37, ал. 4 от Закона за филмовата индустрия /в случая категория D – забранен до 16-годишна възраст/, е неоснователно възражението на касатора, че в АУАН и в НП е следвало да се посочи конкретно кои точно елементи от филма въздействат неблагоприятно или създават опасност от увреждане на развитието на децата, и да се конкретизират възможните проявни форми на това увреждане. Релевантна за вмененото нарушение е категорията на филма по чл. 37, ал. 4 от Закона за филмовата индустрия, определена от Националната комисия за категоризация, като съгласно получената виза за разпространение на филма на голям екран през 2012г. той е с категория D – забранен до 16 години, като следва да се посочи, че дори касаторът е обозначил филма с категория X – забранен до 18 години. Според съда в случая е приложим т. 26, т. 3 от Критериите, а не посочената т. 26.4. Това обаче не променя извода за допуснато нарушение на чл. 17, ал. 2 от ЗРТ, доколкото както филмите с категория D, така и тези с категория X не следва да бъдат излъчвани преди 22 часа. В тази връзка неправилното посочване на изпълнение на задължение по т. 26.4 от Критериите не представлява съществено процесуално нарушение, ограничило правото на санкционираното дружество да разбере административнонаказателното обвинение. Не се споделят и твърденията за липса на доказателства, че филмът не е кодиран и достъпът до него е неограничен. Административнонаказателното производство е образувано по повод на сигнал от родители, които именно свободно и без необходимостта от специален достъп са наблюдавали филма „Б.“ в посочения часови пояс от 15 часа до 16.15 часа. Не следва по никакъв начин и да се обсъждат доводите на касационния жалбоподател, че задължение на родителите е да следят какво телевизионно съдържание гледат техните деца. Посоченият часови пояс не предполага излъчване на каквито и да било сцени, които могат да окажат негативно влияние на подрастващите.

Неоснователни са твърденията на дружеството, че явно сексуалният характер на сцените следва да включва сексуални сцени. Сексуалният характер не всякога е идентичен на сцени, свързани с полов акт, като е достатъчно с думи, действия или по

друг начин да се възприеме съдържанието на филма като такова със сексуален контекст.

В тази връзка дори не следва да бъдат обсъждани детайлно коментарите за ограничена свобода на изразяване, доколкото такава свобода е недопустимо да има превес пред нравственото развитие на децата.

Правилен е и изводът на СРС, че в случая не са налице обстоятелства които да определят нарушението като маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, доколкото той не разкрива по-ниска степен на обществена опасност от обичайна такава на този вид нарушения.

С оглед на изложеното настоящата съдебна инстанция не намира основание за отмяна на обжалваното съдебно решение, поради което касационната жалба е неоснователна. Жалбата срещу Определение от 25. 06. 2022 г., постановено по НАХД № 2165/ 2021 г. по описа на Софийския районен съд също е неоснователна. С посочения съдебен акт съдът се е произнесъл на основание чл. 248 от ГПК, като е отхвърлил искането за изменението на Решение от 01. 05. 2022 г., постановено по НАХД № 2165/ 2021 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение 9-ти състав в частта, с която „Мувистар“ ООД е осъдено да заплати направените по делото разноски за възнаграждение на вещите лица в размер на 5850 лева.

По делото е установено, че от бюджета на Софийския районен съд са направени разноски за съдебна експертиза в общ размер на 5850 лева.

Отговорността за съдебни разноски е гражданско-правна последица от воденото съдебно производство, която следва да бъде понесена от страната, която е загубила правния спор. Липсва законова възможност за изменение на определеното и заплатено в хода на съдебното производство възнаграждение на вещите лица, каквото искане се съдържа в частната жалба. Възнаграждението на вещото лице се определя от органа, възложил експертизата, съобразно изискванията на чл. 23 и сл. от Наредба № 2/2015 г. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица при възможност за изменението му при условията на чл. 26 от същата наредба /които разпоредби са приложими и действащи към датата на издаване на оспореното определение/. Така определеното и изплатено възнаграждение съставлява разноски по делото, подлежащи на присъждане на основание чл. 63д от ЗАНН във вр. с чл. 143 от АПК, като е недопустимо изменението му по съдебен ред. Ако са били налице възражения относно определения на вещите лица размер на възнаграждението, то същите е следвало да бъдат направени от страната в съдебното производство, в което окончателният размер е определен от съда. Такива възражения в случая липсват от страна на касационния жалбоподател.

Дори да се приеме, че относимата норма е разпоредбата на чл. 84 от ЗАНН, то правилно районният съд е осъдил „Мувистар“ ЕООД да заплати разноските, свързани с изплатените възнаграждения на вещите лица.

Съгласно чл. 84 от ЗАНН, доколкото в този закон няма особени правила за призоваване и връчване на призовки и съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне разноски на свидетели и възнаграждения на вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, на касационни жалби пред административния съд и предложения за възобновяване, се прилагат разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс. Съгласно чл. 189, ал. 3, изр. първо от НПК, когато подсъдимият бъде признат за виновен, съдът го осъжда да заплати разноските по

делото, включително адвокатското възнаграждение и другите разноски за служебно назначения защитник, както и разноските, направени от частния обвинител и гражданския ищец, ако са направили такова искане. Безсъмнено е, че заплатеното възнаграждение на вещите лице по изготвената експертиза представлява разноски по делото. Следователно, доколкото процесното наказателно постановление е било потвърдено от съда, правилно санкционираното дружество, спрямо което е прието, че административна наказателното обвинение е законосъобразно, е осъдено да заплати направените по делото разноски за възнаграждение на вещите лица.

Предвид това оспорваното Определение от 25. 06. 2022 г., постановено по НАХД № 2165/ 2021 г. по описа на Софийския районен съд следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН на ответника следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция - юрисконсултско възнаграждение. Съобразно изискванията на чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН същото следва да се определи по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лева.

Поради посочените мотиви и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, III-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 01. 05. 2022 г., постановено по НАХД № 2165/ 2021 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение 9-ти състав.

ОСТАВЯ В СИЛА Определение от 25. 06. 2022 г., постановено по НАХД № 2165/ 2021 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА „Мувистар“ ЕООД да заплати на Съвета за електронни медии юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.